

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

و أيسر لك أن ترجع و تقول فلتكنف في اشتداد الوجود و تضعفه بهذه المرتبة من قوام الموضوع و ثباته لأن استمرار موضوع الحركة شرط للحركة^۱.

در اینجا طبق مطلبی را که مرحوم آخوند راجع به عدم تحقق حرکت در مقوله ذکر کردند ...، چون اگر یادمان باشد در اشتداد و تضعف مسئله، مسئله حرکت بود و ایشان بر رأی قدما نسبت به مسئله اشتداد و ضعف مشی کردند که هنوز بحث حرکت جوهری را مطرح نکردند لذا اگر قضیه، قضیه حرکت و حرکت متعارف باشد ایشان فرمودند که نمی شود در وجود مسئله حرکت تحقق پیدا کند زیرا حرکت دو چیز می خواهد؛ یکی تبدل شیء از یک موقعیت به موقعیت دیگر که بدون آن تبدل حرکت معنا ندارد، چه حرکت مکانی باشد و یا حرکت در کیف باشد در هر دو صورت یک تبدل در اینجا لازم است. مسئله دوم بقاء موضوع در دو حال است؛

۱. الحکمة المتعالیة، ج ۱، ص ۴۲۶.

یعنی اگر در این تبدل یک موضوعی تبدیل به یک موضوع دیگر بشود آن وقت متحرک چه خواهد شد؟! ما دیگر متحرکی نمی بینیم که انگشت بگذاریم و بگوییم که این از یک حالت به حالت دیگر متبدل شده است! شما وقتی از آنجا بلند می شوید و می آید از در خارج می شوید شما تغییری نکردید یعنی سر جای خود هستید وضع و مکان شما تغییر پیدا کرده حرکتی از اینجا تا آنجا تحقق پیدا کرده ولی خود آن شخص هست یک گرم هم از او کم نشده است. بله، فقط چند کالری از او کم شده والا خود موضوع حرکت که شخص است هنوز سر جای خود باقی است. این شرط در حرکت است.

لذا در باب استصحاب هم اگر در نظر رفا باشد بقاء در موضوع شرط است یعنی وقتی که انسان یک چیزی را استصحاب می کند - در عرف هم همین طور است دیگر - همان شیء سابق که در نظرش هست حکم به بقاء او می کند نه اینکه حکمی برای موضوع متفاوتی از موضوع سابق بخواند جعل کند و این خیلی مسئله مهمی است.

بله، یادم می آید که مرحوم آقای حکیم در بحث استصحاب که همین بحث بقاء در موضوع و اینها هست می فرمودند که یکی از بزرگان گفته است که - اینکه نظر خودشان هم بود یا نظر غیر را نقل می کردند الآن در نظر من نیست - در بحث استصحاب عدالت برای افراد عادی می شود استصحاب عدالت و اینها را اجرا کرد ولی برای کسی که تبدل موضوع برای او حاصل شده باشد به خصوص با تطرق مسئله مرجعیت که برای شخصی قضیه مرجعیت پیش بیاید نمی توان استصحاب را اجرا کرد.^۱ ببینید چقدر اینها آدم های بافهمی بودند یعنی خودشان می فهمیدند و می دانستند که این قضیه چقدر خطیر است و در خودشان این مسئله را احساس می کردند و در بین افراد. متنها اگر ما بگوییم، درویش و صوفی و کافر هستیم ولی اگر آنها بگویند، مسئله ای نیست که وقتی که یک شخص مرجعیت برای او حاصل می شود دیگر نفس او نفس سابق نیست تا شما با استصحاب

۱. مستمسک العروة الوثقی، ج ۱، ص ۴۳؛ افق وحی، ص ۳۰۷.

عدالت جواز تقلید و امثال ذلک را بخواهید بار کنید، باید دوباره بروید و از نزدیک تحقیق کنید و با او صحبت کنید و نشست و برخاست کنید و باید با او همنشین باشید که این مسئله مرجعیت مسئله خطیری است مسئله‌ای نیست که کسی بتواند از این قضیه جان سالم به‌در ببرد! یعنی ائمه علیهم‌السلام بیخود نیامدند در اینجا ما را بر حذر بدارند «**اهْرَبْ** **من الفتيا هربك من الأسد**»! ائمه برای چه آمدند و یک هم‌چنین قضیه‌ای [را بیان کردند]؟! حالا که ما می‌بینیم برای این مسئله دارند جان می‌دهند آن وقت می‌بینیم که چقدر ما از این مسئله دور شدیم چقدر ما از واقعیت و این مرام ائمه دور شدیم و خود را به هزار بدبختی و هلاکت بیندازیم؟! بر سر چه؟! بدبخت! تو دو سال دیگر می‌میری! حالا دو سال دیگر نمی‌ری بیست سال دیگر می‌میری! آخر چیست بابا؟! برو نان و پلو و کباب بخور! چرا خودت را به این بیچارگی [می‌اندازی]؟! جدی‌ها! حالا آدم چه می‌شود؟ شکمش گنده‌تر می‌شود یعنی بیشتر غذا

۱. بحار الأنوار، ج ۱، ص ۲۲۶، ج ۲، ص ۲۶۰؛ مشکاة الأنوار، ص ۳۲۸؛ رساله اجتهاد و تقلید، ص ۳۵۳.

[می تواند بخورد]؟! نه بابا! معده تو همان است!
شش، قلب، رگ، سیاهرگ، قرمز رگ و سفید رگ
هم همان است و تفاوتی نکرده است! این حرفها
چیست؟! چقدر شیطان باید بیاید و بر انسان مسلط
بشود و هوا و هوس بیاید و آدم را بگیرد که انسان
خودش را با دست خودش از راحتی و خوشی ساقط
کند! ای احمق خاک بر سر! آدم بیاد با دست خودش
این کار را بکند.

بله، یک وقت می آیند به او تحمیل می کنند که آقا
بیا! اگر شما نروید اصلاً دین رسول خدا صلی الله
علیه و آله و سلم زیر چاه نفت می رود!! این قدر
داخل می رود که به شش هزار متری می رسد!! اگر
شما این علم و این پرچم را به دست نگیرید بار زمین
می ماند و دیگر دین رسول خدا بانی و پشتیبان ندارد!
به امام زمان علیه السلام! بابا امام زمان کجا بود؟! چه
کسی خبر آورده و چه کار کرده است؟! ما هستیم که
باید دین را به دست بگیریم ما هستیم که باید این
پرچم را به دست بگیریم و اگر نگیریم عالم ملک و
ملکوت زیرورو خواهد شد و همه ملائکه به هم

خواهند ریخت و خدا از عرش سقوط خواهد کرد و
به ته دره خواهد رفت! لذا ما باید بیاییم و پرچم را
به دست بگیریم! در نفس همه همین می گذرد حالا
یک بدبختی به زبان می آورد و یکی نمی آورد! همه
همین هستیم! همه مسئله همین است! دیگر چه کنیم
آقا تکلیف و وظیفه است!! با حالت حزنی هم
می گوید که امر فرمودند!!

دیده‌اید کسی کتاب می نویسد، می گوید: بعضی
از دوستان از ما تقاضا کردند! حالا چه کسی [تقاضا]
کرد؟! ننهات یا زنت؟! زنت را نشاندی و گفتی که
از من تقاضا بکن! او هم کرد! دروغ هم نیست دیگر!
می گوید: دوستان از ما تقاضا کردند و ما مجبور
شدیم کتاب را بنویسیم! دوستان تقاضا کردند و ما
مجبور شدیم درس را بدهیم! دوستان تقاضا کردند
مجبور شدیم این جلسه را راه بیندازیم! دوستان
تقاضا کردند مجبور شدیم این مرجعیت را قبول
کنیم! مجبور شدیم منسب را [قبول کنیم]! حالا
دوستان چه کسانی هستند؟ ما نفهمیدیم! خادم
خانه‌اش یا پسر عمه ننه‌اش است یا اینکه مخدره
مکره‌اش است بالأخره یکی از اینها دوستان هستند!

اینها راه‌هایی برای چه... لذا استصحاب در اینجا جاری نیست باید رفت تفحص کرد و دید که وضعیت چطور است!

بنده خودم در ارتباط با افراد که یک وقتی خلاصه یک چیزیمان می‌شد و کله‌مان بوی قورمه سبزی می‌داد - کمتر از حالا! الآن یک خرده جل و پوستمان را جمع کردیم! - و در کار این و آن می‌رفتیم در زمان جوانی، البته الآن هم جوان هستیم یک موقع شبهه‌ای ایجاد نشود! آن موقع جوان‌تر بودیم، مسائلی را می‌دیدیم که نه تا به حال گفتیم و نه خواهیم گفت! مسائلی که با عدم آنها شریعت رسول‌الله صلی الله علیه و آله و سلم معدوم خواهد شد و چه بودند و چه هستند و چه مطالبی!

آن وقت به یاد کلام و حرف بزرگان می‌افتیم که آنها چه خون دل‌هایی داشتند و چه...

خوش بود گر محک تجربه آید به میان *** تا سیه‌روی شود هر که در او غش باشد^۱

قضیه محی‌الدین درباره امام زمان

محی‌الدین در قضیه امام زمان دارد که «و لو لا

^۱. دیوان حافظ (قزوینی)، غزل ۱۵۹.

أَنَّ السيفَ بِيَدِ المَهْدِيِّ لِأَفْتَى الفُقَهَاءِ بِقِتْلِهِ»^۱ خب

مگر نکردند؟! علما به قتل جدش که فتوا دادند به قتل خودش هم همین‌ها می‌آیند و فتوا می‌دهند. چون حسین بن علی علیهما السّلام در قبال حکومت حقهٔ خلافت قیام کرده است و موجب هرج و مرج و ایجاد ناامنی در ممالک اسلامی شده است لذا دفع او بآیِّ نَحْوِکَانَ واجب شد و فرض است. صاف می‌آیند فتوا می‌دهند و بعد هم راه می‌افتند!

نظرات مختلف علما در قضیهٔ مشروطه

در قضایای مشروطه ما با چشم خود ندیدیم ولی بزرگان و پدران ما با چشم خودشان دیدند که چقدر از این فتواها بر علیه علماء صلحاء جاری شد! بر همین حاج میرزا حبیب‌الله خراسانی فتوای قتل و کفر و ارتداد را صادر کردند. همین حاج حبیب‌الله خراسانی که چقدر مرد بزرگی [بود] که بلند شد رفت! چه جنجالی راه انداختند! دوتا آخوند آمدند دور و بر - بیست سال [قبل] بود من این قضایا را

^۱ . الفتوحات المکیة، ج ۳، ص ۳۳۶.

«و اگر هر آینه شمشیر بر کف مهدی [علیه السّلام] نبود، فقهاء فتوا به کشتنش می‌دادند.» (محقق)

می‌خواندم تا آن موقعی که حافظه‌ام یاری کند
[می‌گویم] - در صحن آمده بود از مشهد رفته بود و
در دهات مشهد زندگی می‌کرد که اصلاً این قضایا
چیز نشود! اینها مترصد بودند یک وقتی که برای
زیارت می‌آید جمعیت لات‌ها را در همین صحن
سقاخانهٔ مشهد جمع کرده بودند و هُو و فلان و بعد
هم یا باید مشروطه را امضاء کنید یا چاقوها و شمشیر
و قمه زیر لباسشان مخفی کرده بودند که اگر نشد در
همان صحن ایشان را به قتل برسانند! این فتواها را
چه کسانی دادند؟! همین علمای ما! همین علمای
مکاسب و رسائل شیخ خوانده و جواهر خوانده
آمدند این فتواها را دادند! فتوای قتل شیخ فضل‌الله
نوری توسط چه کسی در نجف صادر شد؟! توسط
همین آخوند خراسانی! توسط اینها صادر شد! شما
اینها را می‌دانستید؟! خب حالا آنها را گول زدند،
نبوده یا چه بوده، مسائل دیگر و...

به مرحوم آسید مرتضی کشمیری آمدند گفتند که
آقا شما بیایید [دخالت] کنید! عبارت ایشان این بوده
یک عده سگ و گرگ به جان هم افتادند ملت در

این وسط دارد لت و پار می‌شود! جدّ بزرگ ما
مرحوم آسید میرزا ابراهیم طهرانی که در درکه بود
شاگرد میرزای شیرازی بود و مرد خیلی فاضلی بود!
من نمی‌دانستم که ایشان این قدر مرد فاضلی بود!
ظاهراً الآن هم کتابشان پیش من هست. یک وقتی
یک حاشیه بر رسائل ایشان در زمان مرحوم آقا سابق
بر حسب اتفاق نگاه کردم، دیدم نه! رفتم به مرحوم
آقا گفتم که آقا او مرد فاضلی بود؟! ایشان فرمودند
که بله! بله! خیلی ملاّ و صاحب‌دل و اهل مکاشفات
بوده است و بر بعضی از علوم غیبیه اطلاع داشته
است. مرحوم جدّ آقا یک چنین حالاتی داشته است!
ایشان از طهران برای درکه رفته بود که با این مسائل
و با این قضایا مواجه نشود! او هم گفته بود که یک
عده سگ و گرگ به جان هم افتادند و ما خودمان را
کنار کشیدیم!

آن وقت این ملت همه به اسم اسلام؛ آن به اسم
اسلام به دنبال مشروطه و آن هم به اسم اسلام به دنبال
سلطنت طلب‌ها و قاجار و فلان! همه به اسم اسلام!
دیگر خبر نداشتند که همه این بدبختی‌ها از
دیگ‌های سفارت انگلیس سر درمی‌آورد! همه

قضایا از آنجا نشئت می‌گیرد و می‌آید! اینها را چه کسانی می‌فهمیدند؟ آن کسانی که چشم آنها یک خرده باز بود و دلشان صاف بود گرچه از اهل عرفان هم نبودند، نبودند ولی دل که یک خرده صاف باشد مطلب به آن می‌رسد، جرقه به آن می‌زند و آن را این طرف و آن طرف می‌کند. اینکه دل آن طرف می‌رود حساب دارد! بیخود دل این طرف نمی‌رود! دیده‌اید گاهی اوقات انسان بر سر یک دو راهی تعلق می‌کند و مدام می‌بیند دلش به این طرف تمایل دارد؟! باید نگاه کند ببیند که آیا صاف هست یا صاف نیست؟ خلوص دارد یا ندارد؟ راجع به مسئله تحقیق کرده یا نکرده است؟ در رسیدن به حق را بر روی خود بسته یا هنوز باز نگه داشته است؟ وقتی که می‌گویی: آقا بیا حرف بزن. می‌گوید که نه نه! آقا با این حرف‌ها کاری نداریم با شما کاری نداریم شما کار خودتان و ما کار خودمان [را می‌کنیم]! او در را بسته است و باز نگه نداشته است! خب بفرما! همیشه باید در باز باشد! آقا راجع به این قضیه یک مطلبی بود، بفرما بنشین صحبت بکن!

لذا بحث این قضیه خیلی مسئله مهمی است که
چطور امام علیه‌السلام می‌فرماید که «خود را در
معرض فتوا قرار مده!» خب آقای بیچاره فلک زده!
تو نمی‌دانی که با فتوا دادن مسئولیت شرعی مردم بر
گردن تو می‌آید! تو ده کیلو روی دوش خودت
بگذار آرتروز می‌گیری بیچاره! تو ده کیلو نمی‌توانی
حمل کنی! با هفتاد سال سن نمی‌توانی یک هندوانه
روی دوشت بگذاری، چطور شما می‌آیی مسئولیت
دین و دنیا و آخرت مردم را به عهده می‌گیری؟! قضیه
چه می‌شود آقا؟ خدا انسان را به خودش واگذار نکند
ها والا آدم به اینجا می‌رسد!

این دعا را همیشه بخوانید مرحوم آقا - رضوان
الله تعالی علیه - می‌فرمودند و پیغمبر صلی الله علیه
و آله و سلم هم هر روز [می‌خواندند]: «**اللهم! لا
تکلینی الی نفسی طرفة عین ابدًا فی الدنیا و
الآخرة**»؛^۱ ما را به خودمان نینداز که خودمان تصمیم
گیرنده کار خودمان باشیم و نسبت به خودمان فکر
و صلاح قرار بدهیم!

۱. الإقبال، ص ۸۱ و ۱۶۰؛ المصباح، کفعمی، ص ۶۰۴؛ حیات جاوید، ص
۵۸.

علی‌کلّ حال باید در حرکت موضوع واحد باشد
 به همین دلیل در مقوله حرکت انجام می‌شود و
 اشکالاتی را که نقل شده است و مشاء پاسخ دادند،
 مرحوم آخوند آن پاسخ‌ها را تأیید می‌کند و نسبت به
 زمان چنان‌که در جلسات قبل عرض شد قضیه
 حرکت را مرحوم آخوند اصلاح می‌کنند. نه ظهور
 عام و عامیات در خارج است و نه توالی عامیات و
 تشابه آنها است و نه مسئله وجود امر لا یتناهی و بین
 الحاصلین است. این اشکالاتی بود که نسبت به
 حرکت در مقوله این مسائل را مطرح کردند.

تشخیص حرکت در قبال زمان و مکان

مرحوم آخوند فرمودند که ما یک واحد و یک
 تشخیص بیشتر نداریم و آن تشخیص حرکت در قبال
 زمان و مکان است چه در مقوله متی و چه در مقوله
 این. متحرک هم در اینجا ثابت است پس یک
 متحرک از اینجا حرکت می‌کند و در اینجا می‌آید.
 خود کتاب ثابت است و تغییری نکرده و همان است؛
 وزن و جلد و خصوصیات همان است و با این
 حرکت مطالب و خط‌های آن یکی یکی از داخل
 صفحات در نمی‌آید و برود! نه! این خط‌ها همین‌طور

در صفحات هست فقط مسئله‌ای که اتفاق افتاده یک امر واحد شخصی در اینجا انجام شده و آن امر واحد شخصی سیال است مشکلی هم پیش نمی‌آید. یک نفر بیاید بگوید که خب آقا جان خار را در چشم دیگران می‌بینی تیر را در چشم خود نمی‌بینی؟! خب شما همین حرف را راجع به وجود بزن! شما که می‌گویید که در وجود محال است بلکه این حرکت اشتداد و ضعف فقط در مقولات است و اشکالات را از حرکت در مقوله دفع فرمودید، خب همین حرف را در وجود بزن! شما وجود را یک امر واحد سیال فرض می‌کنید که این وجود در قبال یک حرکت مکانی یا یک حرکت زمانی این اجزاء این وجود با اجزاء آن زمان منطبق می‌شود. خب چه مشکلی در اینجا پیش می‌آید؟

حالا یا این حرکت اشتدادی است و حرکت این وجود سریع است یا حرکت آن کند است. شما یک موجود را در نظر بگیرید همان یک موجود در وجود خودش این حرکت برای او هست. ایشان می‌فرمایند که نه، این اشتباهی که شما در اینجا مرتکب شدید این است که گفتیم: در حرکت ثبات موضوع شرط

است. در مسئله حرکت در مقوله، موضوع ثابت است و وضع آن تغییر پیدا می کند یک حالتی بر او عارض می شود که شما اسم آن عارض را حرکت می گذارید. این کتاب ثابت است و اسم آن عارضی که بر آن هست را حرکت می گذارید. آن وقت ببینید در همه حال این کتاب ثابت است؛ خوب این تا اینجا آمد. خود کتاب ثابت است و آن عارضش که عبارت از مقوله حرکت است آن عارض یعنی انتساب آن نه خود آن زمان، انتساب به زمان، آن حرکتی که بر این عارض است آن حرکت یا اشتدادی است یا حرکتی تضعفی در این مسئله هست. ولی خود کتاب که از بین نمی رود، خود کتاب که تبدل پیدا نمی کند و ورق ورق نمی شود! اما اگر شما خود مقوله وجود را - وجود که در مقوله نمی گنجد حالا ما اسم تسامحی می گذاریم! - متحرک بدانید یعنی در خود وجود، پس امر ثابت در اینجا چه می شود؟ دیگر ما امر ثابتی در اینجا نداریم! یک امری در اینجا بوده بعد یک امر دیگری متحقق می شود مثل اینکه شما یک دایره در اینجا تصویر کنید بعد یک دایره بزرگ تر تصویر

کنید. این دایره که تبدیل به این نشد! شما یک دایره دیگر درست کردید، بعد یک دایره شما باز در آنجا تصویر کنید همین‌طور مدام دایره‌های متعدد می‌گویید که آقا مدام دایره را بیشتر ببینید چند نفر نشسته‌اند بین آنها یک متر فاصله هست یعنی قطر یک متر است بگویید که آقا چرا به هم چسبیدید داریم خفه می‌شویم یک‌خرده دایره را وسیع کنید افراد دیگر می‌آیند جا بشوند. شما یک متر عقب‌تر تشریف می‌برید پس این دایره تبدیل نمی‌شود بلکه یک دایره دیگری تشکیل می‌شود! این سر جای خود هست و با رفتن شما این دایره کش پیدا نمی‌کند، این سر جای خود هست. یک دایره دیگر درست می‌شود. باز افراد دیگر می‌آیند خب الحمدالله افراد زیاد آمدند و خب باید دایره را وسیع‌تر کنیم که افراد جا بشوند و همه استفاده کنند! می‌گویند که خودتان را دو متر عقب‌تر ببرید! شما دو متر عقب‌تر می‌روید و می‌گویید که دایره را بیشتر کن. این تسامح عرفی است.

اشکال وارده در صورت حرکت وجود

در مسئله وجود هم قضیه همین است؛ اگر خود

وجود خودش حرکت بکند نه اینکه موجود در مقوله حرکت بکند، خود وجود فی حدّ نفسه حرکت بکند پس شیء ثابت در اینجا چیست؟ ماهیت؟! ماهیت که همه اعتباری است! وانگهی خود ماهیت به واسطه وجود تحقق پیدا می کند وقتی که وجود حرکت کرد این وجود برای این موقع دارای این ماهیت است و وجودی که برای این مرحله بعد است ماهیت دیگری دارد پس این ماهیت هم ماهیت ثابتی نیست. البته این اشکال را دیگر نگفتند. این اشکال دوم بر این قضیه است که وجود امر ثابتی نخواهد بود و چیزی که کش بیاید دیگر از بین خواهد رفت و نه ماهیت.

وَأَيَسَ لَكَ أَنْ تَرْجَعَ وَتَقُولَ فَلْتَكُنْ فِي اشْتِدَادِ الوجودِ وَتَضَعِفَهُ بِهَذِهِ الْمَرْتَبَةِ مِنْ قَوَامِ الْمَوْضُوعِ وَثَبَاتِهِ لِأَنَّ اسْتِمْرَارَ مَوْضُوعِ الْحَرَكَةِ شَرْطٌ لِلْحَرَكَةِ وَالْفَرْدُ الزَّمَانِيُّ مِنَ الشَّيْءِ لَا اسْتِمْرَارَ لَهُ أَصْلًا لَا فِي زَمَانٍ وَجُودِهِ وَلَا فِي غَيْرِ ذَلِكَ الزَّمَانِ وَزِيَادَةَ التَّوَضِيحِ مَوْكُولَةً إِلَى تَحْقِيقِ مَبَاحِثِ الْحَرَكَةِ وَالزَّمَانِ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.^۱

شما بیایید این حرف را به خود ما برگردانید. شما باید در اشتداد وجود و تضعف به همین مقدار از قوام موضوع و ثبات آن اکتفا بکنید چطور شما در حرکت در مقوله، موضوع را ثابت ولی در عین حال سیال

^۱. الحکمة المتعالیة، ج ۱، ص ۴۲۶.

فرض کردید؟! همین مطلب را شما در مرتبه وجود تصور کن؛ موضوع ثابت و سیال می‌شود یعنی در عین ثبوت خودش یک سیلان دارد و آن سیلان خودش یک واحد شخصیه خارجی را تشکیل می‌دهد، نه آنات متکثره تا این اشکالات پیش بیاید. پاسخ این مسئله چیست؟! **لِأَنَّ** جواب است. این مسئله با حرکت در مقوله فرق می‌کند. موضوع حرکت باید باقی باشد موضوع حرکت که باقی نباشد دیگر حرکت هم از بین می‌رود. فرد زمانی از شیء، نه در زمان وجودش و نه در غیر این زمان استمرار ندارد. چون هر فرد زمانی مخصوص خودش است؛ این آن الآن برای خودش است آن بعد ارتباطی با این ندارد آن سوم ارتباط به این دوتا ندارد و هر فرد زمانی نه برای وجودش و نه در غیر این زمان استمراری برایش نیست. این بحث می‌رود و به مباحث حرکت جوهریه می‌رسد. در مباحث حرکت جوهریه ایشان می‌فرمایند که **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** ما راجع به این قضیه صحبت خواهیم کرد. همین طوری که خدمت رفقا عرض کردم مطالبی هست که **إِنْ شَاءَ اللَّهُ** در بحث حرکت جوهریه آنجا مطرح خواهد شد.

مخصوصاً در مسئلهٔ زمان که مسئلهٔ بسیار مهمی است باید ببینیم که آیا زمان یک امر حقیقی یا امر اعتباری است و اگر امر حقیقی است چه معنایی می‌تواند داشته باشد و اگر امر اعتباری است منشأ انتزاع اعتبار او چه خواهد بود اینها دیگر ان شاء الله طلبمان باشد.

تلمیذ: ...

استاد: آنچه که به طبع امیل است شما آن را بردارید. حکیم ما می‌خواهد زود به حکمت برسد، گرچه ایشان رسیده منتها به ما نگاه می‌کند ما آهسته و سر فرصت ... خیلی از این مسائل اگر اینجا حل نشد آن دنیا [حل می‌شود]! خیلی عجله نکنید! الان اینها بیخود با ما خرده حساب ندارند، این بلاها را سرشان آوردیم! زمان مرحوم آقا رفقا به ما می‌گفتند که بروید به آقا بگویید که ذکرمان تمام شده ما هم می‌گفتیم. یک روز یکی تلفن زد گفت که آقا ذکر ما تمام شد! حالا شب من وسط مطالعه هستم گفتم که چشم، خب چه بوده و فلان ان شاء الله می‌روم و می‌گویم. فردا پیش مرحوم آقا رفتم دیدم که مرحوم آقا حال ندارند که با ایشان صحبت کنیم. خودشان

هم می گفتند که وقتی من حال ندارم با من حرف
نزنید. ما هم یک نگاه می کردیم می فهمیدیم که قمر
در عقب است یا اوضاع خوب است. فردا شب آن
آقا تلفن کرد که آقا چه شد؟ نگفتم که این طور بود!
گفتم که ان شاء الله حالا بعد می گویم! لابد آن شب
در سرش محشر به پا شد! آسمان خراب شد! ذکر
ندارد! فایده ندارد! دنیا به آخر رسید! گذشت و
دوباره فردا رفتم - ما هر روز هم پیش آقا می رفتیم -
نشستم اتفاقاً از هر جایی همه حرفی گفتم! گفتم که
آقایکی از رفقا ذکر می خواستند. [فرمودند که] الان
نمی خواهد بگویید! عجب تا الان با ما حرف می زد!
خب این یک چیزهایی است که خلاصه آنها
می دانند؛ یعنی یک مسائلی هست که کسی از آن
اطلاع ندارد. بعضی ها حرف عادی را می توانند ولی
بعضی از چیزها را نمی توانند اینها حالات مخصوص
خودشان را دارند. خلاصه، گفتیم که خیلی خب!
شب هم آمدیم و دوباره ایشان تلفن فرمودند که آقا
چه شد؟ گفتم که امروز هم نتوانستم حالا اشکال
ندارد. گفت که ذکر ما مانده است آقا! ما هم هرهر
خندیدیم و گفتم که آقا تازه مثل من شدی!! این که

مشکلی نیست! ولی درعین حال ما باز فردا
[می پرسیم]. فردا همین که آمدم بگویم ...

خلاصه برگشتیم و در اندرونی رفتیم و نشد.
شب سوم که دیگر گفتم آقا نتوانستم دیگر آمپر
چسباند! [گفت] آقا این کار درست است؟ شما سه
روز ما را معطل کردید! ما هم بی خیال! شروع کردیم
که باباجان چه وقت به شما تاریخ دادند که به فناء
برسید؟! حالا یک هفته دیرتر برس! چه می شود حالا
یک هفته دیرتر برسی؟! او هم عصبانی شد گفت که
آقا این طوری که جواب نمی دهند! گفتم که بابا شما
همه طور جواب شنیده ای حالا این طوری هم بشنو!
روز چهارم یا پنجم شد رفقا منزل آقا بودند من دیدم
او دارد به اخوی آسید محمد صادق می گوید که شما
برو و ذکر ما را از ایشان بگیر، ذکر ما تمام شده است.
آن بخت برگشته هم که از هیچ چیز خبر ندارد. من
هم پشت در بودم یک دفعه دیدم که داد آقا از اطاق
بلند شد واسطه ایشان آسید محسن است، برو بیرون!
او هم از همه جا بی خبر! کتک را او خورد و
خنده هایش را ما کردیم!! آمد و گفت که آقا واسطه

شما آسید محسن است چرا به من گفתי؟! تازه این هم شنید! او هم از آن پشت صدا زد. دیگر بعد چند روز که گذشت خود آقا گفتند که برو بگو که این را بگوید. ما هم می‌خندیدیم! بابا به تو نگفتند، برو راحت باش و کیف کن! حالا خیال می‌کند ذکر می‌گوید، همه ملائکه صف ایستادند و منتظر هستند که ذکر او را بالا ببرند! آن چیز دیگر بالا می‌رود!! ذکر را با چیز اشتباه [گرفتی]!! همه ملائکه صف کشیدند و طاق نصرت زدند و چراغانی کردند! باباجان آدم خیلی نباید سخت بگیرد! نظایر این قضایا خیلی اتفاق افتاده است! من بیچاره چرا این طوری... نکند همه اینها در پرونده ما بوده است که بعد یکی یکی با ما تسویه حساب کنند! آقا آن موقع کرده بعد تسویه حساب‌هایش باید پیش بیاید! از جمله افرادی که خیلی در این قضایای به هم ریختن اوضاع فعال و موفق بود همین بنده خدا بود!

دستش درد نکند! کار ما را راحت کرد!

اللهم صلّ علی محمد و آل محمد